

บทที่ 1861 ตื่นเต้นมาก
พบศิษย์พี่อีกครั้ง

เพราะลุงอวี่กับเถียนหย่งพลังบำเพ็ญไม่สูง และผลเลือดเนื้อที่กินเข้าไปก็ไม่ได้มากอะไร ปรับลมหายใจไปประมาณหนึ่งชั่วโมง ทั้งสองคนก็ค่อยๆ ลืมตาขึ้นมา

ลุงอวี่ตื่นเต้นมาก “ทะลวง...ทะลวงแล้ว ฉันติดอยู่ในระดับนี้มาหลายสิบปี ในที่สุดก็ทะลวงแล้ว”

“ยินดีด้วยครับอาจารย์ปู่”

เจ้าเด็กเถียนหย่งรีบเอ่ยแสดงความยินดี

ผมเองก็ยิ้มแล้วพูดกับลุงอวี่ “ลุงอวี่ นี่เป็นแค่จุดเริ่มต้นต่อไปต้องทะลวงขั้นราบรื่นกว่าเดิมแน่”

“ฮ่าๆๆ ถึงฉันจะอยากให้เป็นแบบนี้เหมือนกัน แต่พรสวรรค์ฉันเป็นยังไง ฉันรู้ดีอยู่แก่ใจ มาถึงระดับนี้ได้ก็ไม่ง่าย

มากแล้ว ขอบใจนะเสี่ยวเจียง! ตอนนี้ฉันรู้สึกเต็มไปด้วยพลัง
รู้สึกว่ามีชีวิตชีวาอีกด้วย โอ้โง่งงแต่โอ้รู้งงได้...”

พูดจบ เขายังบีบหมัดให้ผมดู ขอนิ้วส่งเสียง “กร๊อบๆๆ”
ออกมา

ในสายตาคนธรรมดา มองแล้วดูเหมือนพลังมากจริงๆ

แต่อาจารย์อยู่ระดับนักจิตนะ!

ในวงการฮวงจุ้ย นับได้ว่าเป็นตัวตนระดับเพดานบนแล้ว
ยกมือขึ้นก็ปล่อยสายฟ้าออกมาได้

คำพูดแบบนี้ คงมีแต่ลุงอวีเท่านั้นที่กล้าพูด แถมยังกล้า
พูดต่อหน้าอาจารย์ด้วย

ถ้าเปลี่ยนเป็นคนอื่น คงถูกอาจารย์ขัดจนพิการไปแล้ว...

“ลุงอวี รออาจารย์กลับมาจากภูเขานี้เสียก่อน เขาต้องตกใจ
จนอ้าปากค้างแน่!”

“ฮ่าๆๆ แน่หนอนอยู่แล้ว เมื่อก่อนเจ้าโง่ซ่งเต๋อไฉยังพัวพันกับฉันไว้ด้วย บอกว่าถ้าฉันทะเลวระดับแก่นจิตได้ เขาจะพาฉันไปเลี้ยงที่คลับเย...อ้อ อืม! ภัตตาคารเย่ไหล ฮ่าๆๆ ...”

ลุงอวีดีใจและตื่นเต้นเป็นพิเศษ

ผมไม่เคยเห็นเขาหัวเราะติดต่อกันนานขนาดนี้มาก่อน

ต่อให้ตอนลุงอวีรู้ข่าวคราวของอาจารย์อา กับพี่ชาย นอกจากตื่นเต้นแล้ว เขาก็ไม่เคยหัวเราะปล่อยอารมณ์ขนาดนี้

จู่ๆ เกียนหย่งก็ถามขึ้นมาประโยคหนึ่ง “อาจารย์ปู่ ภัตตาคารเย่ไหลนี้อยู่ที่ไหนหรอครับ ผมรู้จักแต่คลับเย่ไหล”

ผลคือ เขาโดนลุงอวีเตะเข้าที่ก้นเต็มๆ

“ไอ้เด็กนี่ วันๆ ไม่รู้จักตั้งใจเรียนดีๆ รู้จักแต่คลับ...”

เกียนหย่งทำได้แค่ลูบกันแล้วหัวเราะ “แหะๆๆ”

แม้ผมจะฟังออกว่าลุงอวีเปลี่ยนทิศทางการคำพูด แต่ผมก็ไม่ถาม

อาจารย์เป็นสมาชิกแพลทินัม เป็นระดับ VIP ด้วยซ้ำ!

หยอกล้อกันอยู่พักหนึ่ง ลุงอวีก็พูดถึงเรื่องจริงจัง

“เสี้ยวเจียง ต่อจากนี้ยังเหลืออีกหลายวัน นายคิดจะทำ
ยังไ้”

ผมพูดกับลุงอวี “ผมจะไปใช้วงล้อกลิ้งวิญญานเก้าขุมนรก
ตามสถานที่ต่างๆ เพื่อล่อนักพรตสายมาร ฝึกร้าย รวมถึงคนตระกูล
เหล่ง ผมกระตุ้นมันมาแล้วสองคืน ตระกูลเหล่งน่าจะสัมผัสได้
แล้ว คิดว่าถ้าพวกเขาอยากเอาของสิ่งนี้กลับไปย่อมต้องออก
เดินทางมาที่เมืองซานแน และขอแค่เจอกัน พวกเขาไม่มีทาง
รอด...”

ลุงอวีพยักหน้า “ลำบากนายแล้วเสี้ยวเจียง! ถ้าสืบที่อยู่
ของหุบเขาหวงเฉวียนได้จริงๆ ลุงจะตอบแทนนายอย่าง
ดีแน่นอน!”

“ลุงอวี ลุงพูดอะไรแบบนั้นครับ เรื่องของอาจารย์อา กับ
พี่ชายก็คือเรื่องของผมเจียงหนิง ต้องคิดหาวิธีเอาที่อยู่มาได้แน่...”

“อืม!” ลุงอวีพยักหน้า

เพราะทุกคนเดินทางวุ่นวายกันมาทั้งคืน หลังจากปรึกษา
เรื่องราวกันเสร็จ ลุงอวีก็พาเถียนหย่งกลับไป ยังบอกด้วยว่า ถ้า
ผมต้องการอะไร ให้ติดต่อพวกเขาได้ทุกเมื่อ

หลังส่งลุงอวีไปแล้ว ผมก็ปรับลมหายใจต่ออีกพักหนึ่ง
ทำให้ฤทธิ์ยาในร่างมันคง

กินอะไรนิดหน่อย แล้วกลับขึ้นไปชั้นบนเพื่อนอนชดเชย

พอถึงกลางคืน ผมก็ลงมืออีกครั้ง

คราวนี้ไม่ได้ไปทางใต้ของเมืองซาน แต่ไปภูเขาทางเหนือ

หลี่ฮั่วยังคงไปกับผม

เพียงแต่ครั้งนี้ไม่มีนักพรตสายมารหรือผีร้ายปรากฏ
มีแค่ผีธรรมชาติกลุ่มหนึ่งเท่านั้น

ยังคงใช้เวลาสิบห้านาทีในการใช้งาน

เสร็จธุระแล้ว ผมก็พาหลี่ฮั่วกลับ

กลับถึงอวีจู่ ก็เป็นเวลาตีหนึ่ง

แต่ผมเพิ่งมาถึงปากถนน หลีฮั่วที่อยู่ในรถก็เอ่ยขึ้นว่า
“ท่านเจียงหนิงระวัง ข้างหน้ามีไวยูญานที่แข็งแกร่งมาก น่าจะมี
ผีร้ายอยู่”

พอได้ยินว่ามีผีร้าย สิ่งแรกที่ผมนึกถึงคือ หรือว่า
พวกศิษย์พี่กลับมาแล้ว?

ลุงอวี่บอกไว้ว่าพวกเขาจะมาคืนนี้

อีกทั้งศิษย์พี่ใหญ่ฟูเสว่เฟิง ศิษย์พี่รองตู่หว่านซี ก็เป็น
นักพรตวิญญานที่แข็งแกร่งมากทั้งนั้น

แต่เพื่อป้องกันเหตุไม่คาดคิด ผมยังคงจอดรถก่อน

หลังลงจากรถกับหลีฮั่วแล้ว พวกเราก็เดินไปทางร้าน
ที่ละก้าว

ถนนมีไฟเสาไฟส่องแสงสลัวอยู่ไม่กี่ดวง แคมยังติดๆ
ดับๆ และผมก็สัมผัสได้ถึงไวยูญานที่แรงมากจริงๆ

แต่มีหลีฮั่วอยู่ข้างกาย ต่อให้ผีอะไรมาก็ไม่กลัว

พวกเราเดินทางต่อไป

ตอนใกล้ถึงร้าน สายลมหยินปนไอลิฉวนตระลอกหนึ่งพุ่งเข้ามา

จากนั้น ผมก็เห็นเงาร่างสองสายปรากฏขึ้นตรงปลายถนน
หนึ่งดำ หนึ่งเขียว

เงาร่างสีดำรูปร่างสูงใหญ่กำยำ สวมเสื้อคลุมยาวสีดำกับ
ผ้าคลุม ทั้งตัวพันด้วยผ้าพันแผลสีดำ ถือกระบี่ยาวสีดำเล่มหนึ่ง

ส่วนเงาร่างชุดเขียว เป็นหญิงสาวงดงามคนหนึ่ง สวม
กระโปรงยาวสีเขียวทั้งตัว รวากับกิ้งหริวที่พลัวໂหวในฤดูวสันต์
เส้นผมดำยาวตั้งน้ำตกปล่อยสยายอย่างไม่ใส่ใจ ตำแหน่ง
หน้าอกซ้ายมีสีแดงสดจางๆ

เมื่อเห็นพวกเขา ใบหน้าผมพลันเผยความตื่นเต้นออกมา
พวกเขาไม่ใช่ใครอื่น

คนหนึ่งคือศิษย์พี่ใหญ่ที่ออกจากสถานที่ฝังกระดูกของ
ตัวเอง ผิขาวพันผ้าพันแผลชุดดำ ฟุ่เสว้เฟิง

อีกคนคือศิษย์พี่รองที่ไซเอ่ยนน้ำแข็งได้ ตี๋อู่หวานซี

พอเห็นว่าเป็นพวกเขา ผมก็ตื่นเต้นอย่างยิ่ง รีบเอ่ยเรียก
ทันที

“ศิษย์พี่ใหญ่ ศิษย์พี่รอง...”

ระหว่างพูด ผมก็รีบเร่งฝีเท้า เดินเข้าไปต้อนรับพวกเขา

ศิษย์พี่ใหญ่กับศิษย์พี่รองยิ้มแล้วเดินมาหาผม

แต่พวกเขากลับพบว่าด้านหลังผมมีผีเสื้อเกาะที่ไร
กลิ่นอายใดๆ ตนหนึ่งติดตามออกมาอย่างรวดเร็วเช่นกัน

นั่นคือหลี่ฮั่ว

สีหน้าของทั้งสองพลันเปลี่ยนไป ตวาดเสียงต่ำออกมา
พร้อมกัน

“ศิษย์น้องระวัง!”

ศิษย์พี่รองยกมือซ้ายขึ้น กระทบน้ำแข็งพลันควบแน่น
ออกมาในพริบตา

ศิษย์พี่ใหญ่ชักกระบี่ไม้ทอสีดำ สายฟ้าหยินสีดำก็วาบขึ้น
เสียง “เปรี้ยะๆ” ดังไม่หยุด

“ผีน้อยจากไหน ยังไม่รีบถอยไปอีก!”

บทที่ 1862 วางแผนอีกครั้ง
ซุ่มไปถึงเมืองจิ้ง

ศิษย์พี่ทั้งสองพูดใส่หลีฮั่วที่อยู่ด้านหลังผมด้วยท่าที่
แข็งกร้าว เห็นได้ชัดว่าเข้าใจผิดแล้ว

หลักๆ เป็นเพราะหลีฮั่วแข็งแกร่งเกินไป อยู่ข้างตัวผม
โดยไม่แผ่วิทยูณออกมาแม้แต่นิดเดียว แถมยังสวมชุดเกราะ
ทั้งตัวและใส่หน้ากากผีร้าย

ผมเพิ่งปรากฏตัว หลีฮั่วก็ปรากฏอยู่ด้านหลังผมอย่าง
ไร้รู้สึเสียง จึงทำให้ศิษย์พี่ที่ไม่เคยเห็นเขามาก่อนเป็นห่วงผม
ขึ้นมาทันที

เห็นสถานการณ์เป็นแบบนี้ ผมรีบตะโกนออกไป “ศิษย์พี่
อย่าวุ่นวาย คนกันเอง คนกันเอง!”

พอผมตะโกนคำว่า ‘คนกันเอง’ ออกมา ศิษย์พี่ทั้งสองก็
ชะงักไปครู่หนึ่ง

หลังสบตากัน ทั้งสองคนจึงลดกระป๋าวในมือลง

“คนกันเอง?”

ผมยิ้มแล้วเดินหน้าต่อ “ศิษย์พี่ พวกเราเข้าไปคุยกัน
ในบ้านเถอะ!”

พูดจบ ผมก็ส่งสัญญาณให้พวกเขาตามมา

ทั้งสองมองหลิฮั่วอีกครั้ง แวต่ายคงแฝงความระแวง-
ระวังอยู่บ้าง

ในสายตาพวกเขา หลิฮั่วไม่มีไอวิญญาณให้สัมผัสได้เลย
แม้แต่นิดเดียว ภัยคุกคามที่สัมผัสไม่ได้แบบนี้มักน่ากลัวที่สุด

พอมาถึงหน้าประตู ผมเปิดประตูใหญ่ แล้วส่งสัญญาณ
ให้ศิษย์พี่ชายตามผมเข้าบ้าน

แต่ทั้งสองกลับไม่ได้ทำแบบนั้น

พวกเขาคุกเข่าลงตรงหน้าประตูใหญ่พร้อมกันอย่าง
พร้อมเพรียง โขกศิระชะการวะเข้าไปในบ้านด้วยท่าทีเคารพ
นอบน้อมแล้วเอ่ยขึ้นพร้อมกัน

“บรรพจารย์อยู่เบื้องบน ศิษย์โยวเจีย ขอโชกศีระชะการวะ
บรรพจารย์!”

“บรรพจารย์อยู่เบื้องบน ศิษย์ชิงชวง ขอโชกศีระชะการวะ
บรรพจารย์!”

พูดจบ ทั้งสองก็โชกศีระไปทางบ้าน

นี่เป็นครั้งแรกที่ผมได้ยินธรรมนามของศิษย์พี่ใหญ่กับ
ศิษย์พี่รอง

ที่แท้ชื่อโยวเจียกับชิงชวง

รอนพวกเขาการวะเสร็จแล้ว ถึงค่อยลุกขึ้นเข้าบ้าน

หลังทุกคนเข้ามา ผมก็ปิดประตูใหญ่

จากนั้นจึงแนะนำให้ทั้งสองฝ่ายรู้จักกัน

“ศิษย์พี่ ท่านนี่คือหลิวฮั่ว แม่ทัพผู้พิทักษ์ภายในตึกเก้าศพ”

พอได้ยินแบบนี้ ศิษย์พี่ทั้งสองก็ตกใจ

“ภายในตึกเก้าศพ?”

“แม่ทัพผู้พิทักษ์!”

ผมพยักหน้า แล้วพูดกับหลิวฮั่ว “หลิวฮั่ว นี่คือนิคมี่ใหญ่
ของผม ฟู่เสวี่เฟิง ส่วนนี่คือนิคมี่ฟี่รองของผม ตั๋วหว่านซี”

หลิวฮั่วสวมหน้ากากอยู่ จึงมองไม่เห็นอารมณ์ใดๆ มีเพียง
ดวงตาคู่หนึ่งที่ยังเย็นชาและไร้ความรู้สึกเหมือนเดิม

“ข้า้บอยหลิวฮั่ว คารวะ!”

“คารวะ!”

“ไ้ยีนซือมานาน!”

ผมจตุรปูบยาวแล้วปักลงในกระถางรูปด้านข้าง จากนั้นจึง
เอ่ยกับนิคมี่ฟี่ว่า “นิคมี่ฟี่ ปัญหาครั้งนี้ค่อนข้างใหญ่ ผมคิดว่า
ลุงอวี๋คงอธิบายสถานการณ์ให้พวกท่านฟังแล้ว เสียอวี๋เลยให้
หลิวฮั่วอยู่ข้างตัวผม เพื่อช่วยจัดการปัญหาสำคัญบางอย่าง”

ทั้งสองฟังจบก็พยักหน้าเบาๆ

นิคมี่ฟี่รองยิ้มเอ่ยว่า “แม่นางเสียอวี๋ดีกับนายจริง ๆ นะ!”

“ใช่ครับ! แต่ครั้งนี้อาจล่อทั้งนักพรตสายมารจากหุบเขา
หวงเจวียนและหลวงจีนดำ ไหนจะการเข้าร่วมของยมทูตอีก
พวกเราต้องเตรียมการให้รอบคอบที่สุด”

ศิษย์พี่ทั้งสองพยักหน้า

“เข้าใจ ศิษย์น้องสามมีภัย เราย่อมต้องช่วยให้เขาผ่าน
ด่านยากไปให้ได้”

“ใช่แล้ว เหตุและผลในตอนนั้น หากไม่ใช่เพราะพวกเรา
เป็นต้นเหตุ ศิษย์น้องสามก็คงไม่ถูกจินเจวียนควบคุม และคงไม่มี
ภัยพิบัติแบบนี้”

“อืม! คราวนี้ไม่ว่าอย่างไรก็ต้องปกป้องศิษย์น้องสามไว้ให้
ได้”

หลังจากนั้น ผมก็เล่าแผนของผมให้ศิษย์พี่ทั้งสองฟัง

มีพวกเขาอยู่ข้างตัวย่อมเพิ่มกำลังฝั่งเราได้มาก

แม้หลี่ฮั่วจะแข็งแกร่งพอแล้ว แต่คนมากก็ยิ่งมีพลัง ต่อ
ให้หลี่ฮั่วแข็งแกร่งแค่ไหนก็ไม่มีวิชาแยกร่างอยู่ดี

ผมกับศิษย์พี่ใหญ่ ศิษย์พี่รองคุยกันอยู่นานมาก

สุดท้ายศิษย์พี่ใหญ่ก็เอ่ยขึ้น “ศิษย์น้องเล็ก ในเมื่อมีหลิฮั่วคอยคุ้มกันอยู่ข้างตัว ฉันฉันกับหว่านซืออยู่ที่นี้ก็ไม่ได้มีความหมายมากนัก พ่ายังไม่สว่าง ไม่สู้ฉันกับหว่านซือแยกย้ายกันลงมือ ไปตามสถานที่ที่ยินสุดชั่วสำคัญรอบเมืองซานเพื่อเก็บข่าวกรองจะได้ยืนยันว่ารอบเมืองซานมีนักพรตสายมารเข้ามาหรือไม่...”

ผมพยักหน้า

มีหลิฮั่วคอยคุ้มกันอยู่ข้างตัวแล้ว ศิษย์พี่อยู่ด้วยก็ไม่มี ความหมายมากนักจริงๆ

แยกพวกเขาออกไปทำหน้าที่เป็นหูตากันนับว่าไม่เลว

ผมพยักหน้าแล้วพูดว่า “ได้ครับศิษย์พี่ แต่ถ้าพบอะไรยังไม่ต้องลงมือก็ได้นะครับ เลี่ยงการแหวกหญ้าให้ฐุ่น ค่อยกวาดจับในคราวเดียวก็พอ”

ศิษย์พี่ใหญ่พยักหน้า “ได้! ฉันกับหว่านซือขอตัวก่อนเสร็จแล้วเดี่ยวไปซุ่มรออยู่รอบเมืองจิง...”

ในแผนของผม ท่านฮุยเผ่าอยู่ที่แอ่งน้ำพุร้อน คอยเก็บ
ข้าวกรองในกระถัง

ส่วนผมใช้วงล้อกลิ้งวิญญาณเข้าขุมนรกค่อยๆ ล่อ
นักพรตสายมารและผีร้ายที่ถูกดึงดูดเข้ามา ไปยังรอยแยกใหญ่
หลังเมืองจิ้ง

ให้ศิษย์พี่ทั้งสองชุมนุมอยู่ด้านนอกก็ไม่เลวเหมือนกัน

แบบนี้จะได้ตรวจพบนักพรตสายมารและผีร้ายได้มากขึ้น
สะดวกต่อการดำเนินแผนขั้นต่อไปของพวกเขา...

“ได้ครับ ต่อจากนี้คงต้องลำบากพวกพี่แล้ว”

“คนที่ลำบากคือนายต่างหาก!”

ศิษย์พี่รองเอ่ยพร้อมกับลุกขึ้น เตรียมจะจากไป

ฟ้าใกล้สว่างแล้ว

ผมเองก็ไม่รู้ไว้ “ศิษย์พี่ พวกท่านก็ต้องระวังความ
ปลอดภัยด้วย ถ้ามีข่าวหรือเบาะแสแจ้งผมได้ทุกเมื่อ”

พวกเขาพยักหน้า โบกมือให้ผม แล้วลอยออกไปนอกบ้าน

รอจนพวกเขากลับไปแล้ว ผมถึงกลับเข้ามาในบ้าน

หมีฮั่วเข้ามานอนอยู่ตรงมุมห้องตั้งนานแล้ว ผมเองก็กลับ
ขึ้นไปพักผ่อนชั้นบน

ตอนบ่าย แม่จึงมาหา เขานำเชือกขนหมาดำที่ทำเสร็จ
แล้วมาด้วย...

บทที่ 1863 สิบวันต่อมา
ยังไม่มีข่าว

ตอนบ่ายเม่าจิ้งมาหา เขานำเชือกขนหมาดำมาด้วย

ที่มาพร้อมกับเขายังมีจางอวี่เงินกับพานหลิง

พวกเขาไปจัดการเชือกขนหมาดำมาด้วยกัน

เมื่อมีสิ่งนี้ ก็สามารถนำกระดูกขาวเก่าที่กระจัดกระจาย
มาต่อเรียงเข้าด้วยกัน กลายเป็นโครงกระดูกที่สมบูรณ์ จากนั้น
ให้ศิษย์พี่เข้าสิงเพื่อแยกเงินเจวียนออกมา...

พวกเขาเพิ่งเข้ามาในบ้าน พอพานหลิงเห็นหลี่ฮั่วที่อยู่
ตรงมุมห้องก็สะดุ้งตกใจ

จางอวี่เงินกับเม่าจิ้งไม่ได้รับรู้อะไรเลย

แต่ในสายตาของพานหลิง ไหววิญญูญาณของหลี่ฮั่วแรงจน
ทะลุเพดาน แรงจนน่าตกใจ

โชคดีที่พานหลิงเคยเจอหลีฮั่วมาก่อน บวกกับมีผมอธิบาย ไม่นานเธอก็สงบลง และไม่ได้ไปรบกวนหลีฮั่วที่กำลังเข้าฌานอยู่...

ผมเรียนแพทย์ แม่จึงเป็น ‘สารานุกรม’ แล้วยังมีจางอวี่เงินกับพานหลิงคอยช่วยอีก

พวกเราจึงเชื่อมกระดูกขาเข้าด้วยกันได้อย่างรวดเร็ว...

ระหว่างนั้น จางอวี่เงินก็พูดกับผมว่า “โอวโถ้วโถ้ว พี่เจียง ทุกคืนพี่ต้องออกไปใช้อารูเวท ต้องให้พวกเราตามไปไหม”

“ไม่ต้องหรอก หลีฮั่วตามฉันไปก็พอแล้ว ช่วงนี้พวกนายก็พักผ่อนให้ดี พอถึงวันที่สี่สิบสี่ ค่อยเตรียมช่วยฉันจากด้านนอก ไมแน่อาจมีศึกใหญ่”

ผมเพิ่งพูดจบ แม่จึงก็เอ่ยกับผมว่า “เมื่อเข้าได้ข่าวจากอาจารย์ ช่วงนี้หลวงจีนดำมีความเคลื่อนไหวผิดปกติ อีกทั้งในสำนักยังมีชาวที่ยังไม่แน่อนหลุดออกมา อาจมีลามะชั่วจากดินแดนพุทธทิเบตหลายคนเข้ามาในเมืองซาน”

“ลามะชั่ว?”

“ใช่! เป็นหลวงจีนเหมือนกัน อาจเกี่ยวข้องกับหลวงจีนดำ”

ผมหรีตาลง

อาจารย์เคยบอกว่า เจ้าจินเจียนนักรบตสายมารคนนี้ กลายเป็นพุทธมารได้ในเวลาอันสั้น ย่อมต้องมีแรงภายนอกเข้ามาแทรกแซงแน่นอน

อาศัยพลังฮวงจุ้ยของแอ่งน้ำพุร้อนนั้นเพียงเล็กน้อย เป็นไปไม่ได้ที่จะทำให้เขาแข็งแกร่งถึงขนาดนั้น

แรงภายนอก หรือว่าจะเป็นลามะชั่วพวกนี้?

คิดมาถึงตรงนี้ ผมก็พยักหน้า “ไม่ว่าจะเป็นอะไร รอถึงวันที่ยี่สิบสี่ ทุกอย่างต้องถูกกำจัดให้หมด ตอนนี้ก็รอล่อคนตระกูล เหลิงแห่งหุบเขาหวงเจียนออกมา และรอให้อาจารย์ฉันนำหยกเย็นตัดวิญญาณกลับมา”

“ช่วงนี้มีข่าวของผู้อาวุโสช่งไหม”

ผมส่ายหน้า “ติดต่อไม่ได้มาตลอด”

เฝ้าจ้งพยักหน้า ไม่ได้ถามต่อ...

คำลงหน่อย พวกเรากินข้าวด้วยกันมือหนึ่ง

หลังฟ้ามืด พวกเขาก็แยกย้ายกันกลับไป

ผมพาหลี่ฮั่วออกไปใช้วงล้อกลิ้งวิญญาณเก่าขุมนรก
อีกครั้ง

ครั้งนี้อยู่ทางตะวันตกของเมืองซาน

ยังเหมือนเมื่อคืน ไม่มีสิ่งอัปมงคลหรือผีร้ายปรากฏเลย
แม้แต่หน่อย ยิ่งไม่ต้องพูดถึงนักพรตสายมาร

ใช้เสร็จแล้ว ผมก็กลับมา...

หลายวันต่อจากนั้น ทุกอย่างสงบแบบนี้มาตลอด
อย่างมากที่สุดก็แค่ล้อวิญญาณร้ายตาดำมาได้บ้าง ไม่ได้ก่อภัยคุกคาม
ต่อผมแม้แต่นิดเดียว

จนถึงวันที่ยี่สิบสิงหาคม เหลือเวลาอีกสี่วันก่อนถึงเวลา
ภารกิจ

ผมเริ่มร้อนใจแล้ว

ฝั่งอาจารย์ยังไม่มีข่าวกลับมาเลย นี่ทำให้ผมกังวลมาก

ตามหลักแล้ว หนังสือสัปดาห์ก็น่าจะกลับมาได้

แต่ตอนนี้ผ่านไปเกือบสัปดาห์แล้ว ยังติดต่ออาจารย์ไม่ได้
มาตลอด แบบนี้ทำให้ผมเป็นห่วงจริงๆ

แต่ก็ในวันนี้เอง โทรศัพท์จากท่านฮุยปลุกผมให้ตื่น

พอเห็นว่าท่านฮุยโทร. มา ผมก็รีบรับสายทันที

“ท่านฮุย!”

“เจียงหนิง เห็นแล้วๆ ในที่สุดฉันก็เห็นแล้วว่าสิ่งนั้นคือ
อะไร...”

เผื่ออยู่เกือบสัปดาห์ ในที่สุดท่านฮุยก็ได้ข่าวแล้ว

“ท่านฮุย ในน้ำนั่นคืออะไรครับ” ผมถามด้วยความสงสัย

เห็นได้ชัดว่าในน้ำนั้นมีสิ่งมีชีวิตอยู่ตัวหนึ่ง

“แม่งเอ๊ย ไม่รู้ว่ามันเป็นตัวอะไรกันแน่ จะว่าเป็นคนก็ไม่
เหมือน จะว่าเป็นสัตว์ก็ไม่ใช่ มองแล้วเหมือนกองเนื้อเน่า...”

“กองเนื้อเน่า?”

“ใช่ กองเนื้อเน่า แถมยังผิดรูปมาก มือ ทำอะไรพวกนั้น รู้สึกเหมือนเป็นสัตว์ประหลาดคลานสีเลือดที่ถูกเย็บต่อเข้าด้วยกัน ตัวใหญ่มาก ความยาวลำตัวเกินเจ็ดเมตร...”

“ใหญ่ขนาดนั้นเชียว?”

เกินเจ็ดเมตร งั้นมันเป็นตัวอะไรกันแน่

“ใช่ ใหญ่มาก กินเลือดเนื้อ ทั้งตัวเต็มไปด้วยไอชั่วร้าย อาถรรพ์ ฉันสงสัยว่าวิญญาณของจงเชิงอาจอยู่ในสัตว์ประหลาดเลือดเนื่อนั้น สัตว์ประหลาดเลือดเนื่อนั้นอาจเป็นร่างใหม่ของเขา เพราะตอนขึ้นจากน้ำ มันส่งเสียงออกมาสองเสียง ถึงจะเลือนรางมาก แต่ฟังชัดว่าเหมือนบุคลิกสองคนกำลังทะเลาะกัน...”

ขาวนี่ของท่านสุขสำคัญเกินไปแล้ว

ถ้าเป็นแบบนี้ก็ตรงกับการคาดเดาแรกเริ่มข้อหนึ่งของผม

ภารกิจยมโลกบอกว่าฆ่าศิษย์พี่จงเชิง

ถ้าศิษย์พี่จงแข็งมีร่างเนื้อแล้ว พวกเราร่วมมือกับยมทูต
ฆ่าร่างสัตว์ประหลาดเลือดเนื้อนี้ ก็ถือว่า ‘ฆ่า’ เหมือนกันไม่ใช่
หรือไง

ดูแบบนี้ นั่นไม่เท่ากับทำ ‘ภารกิจยมโลก’ สำเร็จแล้วหรือ

ร่างตายแล้ว ค่อยจับวิญญาณของศิษย์พี่กับจินเจวียน
นักพรตสายมารไว้ ใช้กระดูกขาเก้านี้กับหยกเย็นตัดวิญญาณ
ที่อาจารย์นำกลับมา ก็สามารถแยกวิญญาณของศิษย์พี่ออกมา
ได้ จากนั้นฆ่าจินเจวียนให้ตายอย่างสมบูรณ์

คิดถึงตรงนี้ ผมก็ตั้งใจขึ้นมาบ้าง

แต่ตอนนี้ การที่อาจารย์ขาดการติดต่อทำให้ผมลำบากใจ
มาก

อาจารย์กลับมาช้า ถึงขั้นติดต่อไม่ได้ น่าเป็นห่วงจริงๆ

ท่านฮุยพูดต่อว่า “เจียงหนิง นายต้องรักษาคำพูดนะ
น้ำมนต์เกียงโลครุ่ง ห้ามผิดคำพูดล่ะ!”

“แน่นอนว่าไม่ผิดคำพูด ท่านกลับมาผมก็ให้เลย ไม่ขาด
แม้แต่เม็ดเดียว”

“ดี ๆ ฉันยังเชื่อมั่นในความเป็นคนของนายอยู่ ฉันต้อง
เตือนสถานการณ์ทางนี้สักหน่อย แอ่งน้ำนี้อาจไม่ธรรมดา สถานที่
แห่งนี้ก็ประหลาดมาก ฉันรู้สึกเหมือนมันถูกคนวางหมากเอาไว้”

“คนวางหมาก?”

“ใช่ ความผิดปกติที่บอกไม่ถูก ฉันกลับไปแล้วจะค่อย ๆ
เล่าให้ฟังอย่างละเอียด!”

“ได้ ผมจะรอ...”

บทที่ 1864 หลวงจินด้า

แผนของพวกเขา

ข่าวที่ท่านสุยส่งมาสำคัญมาก...ตอนนี้ศิษย์ก็มีร่างเนื้อ

ถึงผมจะไม่ว่าจินเจียนทำได้อย่างไร แต่ในเมื่อมีร่างเนื้อ
ก็ยอมฆ่าได้

แบบนี้ภารกิจมโหฬารก็สำเร็จได้ง่ายขึ้นแล้ว

ส่วนเรื่อง ‘วางหมาก’ ผมยังไม่ค่อยเข้าใจ คงทำได้แค่ออ
ให้ท่านสุยมาถึงก่อน แล้วค่อยถามสถานการณ์ให้ละเอียด

ประมาณสิบโมงกว่า ท่านสุยก็มาถึง

หลังเข้ามาในบ้านยังสุดตมซ้ายขวา แล้วมองไปทางที่
หลี่ฮั่วอยู่ด้วย เพียงแต่เพระมุ่มมอง เขาจึงไม่เห็นหลี่ฮั่ว

ผมเองก็ไม่ได้พูดถึง เพียงเอ่ยถามตรงๆ ว่า “ท่านสุย
สถานการณ์ทางนั้นเป็นแบบไหนกันแน่”

ท่านสุขทำหน้าที่ลับ ๆ ล่อ ๆ แล้วยิ้มพูดว่า “เป็นแบบนี้หลายวันนี้ฉันไปซุ่มอยู่ในที่ที่นายบอกใช่ไหมล่ะ ฉันถึงขั้นเผยแพร่ร่างเดิมแล้วซ่อนอยู่ตามร่องหินข้างผนังภูเขาเพื่อไม่แหวกหญ้าให้ดูตื่น น้ำสักรีกยังไม่กล้าดื่มเลยนะ...”

นี่กำลังทำตัวน่าสงสารสินะ!

ผมเองก็ไม่พูดมาก หยิบน้ำมันตะเกียงที่เตรียมไว้ออกมาทันที

“ท่านสุข ผมรักษาคำพูด โลกนี้ไม่ใช่ชาดไปแม้แต่ชนิดเดียว”

น้ำมันตะเกียงถูกใส่ไว้ในถุงพลาสติก

พออีกฝ่ายเห็นผมหยิบออกมาก็มองตาก้างไปเลย สูดจุกพูดพิดไม่หยุด

“หอม หอมมาก น้ำมันตะเกียง น้ำมันตะเกียง...”

เขาทะนุถนอมจนวางไม่ลง ลูบคลำไม่หยุด ขณะเดียวกันก็ใช้จุกสุดคม สูดทำยยังใช้เล็บแคะออกมานิดหนึ่งอย่างระมัดระวัง แล้วเอาใส่ปาก

กลืนลงไปและลึมรสอย่างเคลิบเคลิ้ม

“อร่อย อร่อยจริงๆ!”

ผมเห็นเขาบ่นจิมง่าอยู่นาน ไม่เข้าเรื่องหลักเสียที จึงรีบ
เอ่ยว่า “ท่านฮุย พูดเรื่องสำคัญก่อน”

“ใช่ๆ เรื่องสำคัญ ดูลิ พอฉันตื่นเต้นก็เกือบลืมเรื่องสำคัญ
ไปแล้ว”

พูดจบ ท่านฮุยก็ปิดผืนก้นน้ำมันตะเกียง จากนั้นถึงค่อย
พูดกับผมว่า “สัตว์ประหลาดในแอ่งน้ำนั้นคงไม่ต้องพูดเยอะแล้ว
มันก็คือสัตว์ประหลาดเลือดเนื้อคนหนึ่ง ฉันมั่นใจว่าไม่เคยเห็น
สัตว์ประหลาดแบบนี้มาก่อน จุดสำคัญคือฉันจะเล่าให้นายฟังว่า
ทำไมฉันถึงบอกว่าการวางหมาก นั้นเพราะฉันพบว่า ทุกคืน
จะมีสายลมหยินและไฉววิญญาณไหลไปรวมกันซึ่งเห็นได้ชัดว่า
เป็นฝีมือคน และทุกช่วงระยะหนึ่งจะมีเสียงสวดมนต์ดังขึ้นจาก
หลายทิศรอบสถานที่นั้น...”

“สวดมนต์? หลายทิศทาง?”

“ใช่ และทุกครั้งหลังเสียงสวดมนต์ดังขึ้น รอบ ๆ จะมี วิญญาณที่มีลาย 卐 บนหน้าผากลอยมาจากสี่ทิศ สดุด้ายเข้าไป ในแอ่งน้ำพุร้อน จากนั้นผิวน้ำก็ปั่นป่วน วิญญาณพวกนั้นไม่เคย โผล่ออกมาอีก เห็นได้ชัดว่าถูกใช้เป็นอาหาร

“นายลองคิดดูสิ! ด้านนอกมีเสียงสวดมนต์ดังขึ้น จากนั้น ก็มีสิ่งอัปมงคลที่มีลาย 卐 ปรากฏขึ้น นี่บ่งบอกอะไรล่ะ”

“ไม่รอให้ท่านฮุยพุดจบ ผมก็เข้าใจแล้ว

“บ่งบอกว่าด้านนอกมีผู้ช่วย? ผู้ช่วยพวกนี้กำลังช่วย จินเจวียนในแอ่งน้ำแปรสภาพเป็นมาร? แต่เพราะอะไรล่ะ”

ก่อนหน้านี้อาจารย์ก็เคยตัดสินแบบนี้

จินเจวียนเป็นเพียงวิญญาณที่หายใจรวริน ไม่มีทาง กลายเป็นพุทธมารได้ในเวลาอันสั้นขนาดนี้

ดูท่าจะมีคนช่วยอยู่ข้างนอกจริงๆ

ท่านฮุยพยักหน้า “ใช่ อีกทั้งจำนวนอาจไม่น้อยด้วย แต่ ฉันไม่กล้าเผยตัว จึงไม่ได้ค้นหา ฉันเองก็ 모르สถานการณ์ที่แน่ชัด เจียงหนิง นายต้องระวังให้มาก ต้องมีคนกำลังเลี้ยงจินเจวียนนั้น

อยู่แน่ ไปปราบมารครั้งนี้ จะสนใจแค่สถานการณ์ในแง่หน้าไม่ได้
ต้องระวังสถานการณ์รอบด้านด้วย”

ผมพยักหน้า

ดูท่าเรื่องนี้จะมียหลวงจินดำคนอื่นเข้ามาเกี่ยวข้องจริงๆ
และอาจเป็นอย่างข่าวที่เม่าจิ้งบอก ลามะชั่วจากดินแดน
พุทธทิเบตก็อาจเกี่ยวข้องกับเรื่องนี้ด้วย

พวกเขา กำลังช่วยจินเฉวียนแย่งชิงร่างวิญญาณของ
ศิษย์พี่

ส่วนทำไมถึงต้องสร้างร่างสัตว์ประหลาดเลือดเนื้อขึ้นมา
ตอนนี้ยังไม่รู้ แต่แน่นอนว่าไม่มีทางเป็นเรื่องดี

เจ้าจินเฉวียนคนนี้เป็นแค่เศษเสี้ยววิญญาณเท่านั้น
ทำไมถึงมีอิทธิพลแบบนี้ได้

บางทีเขาอาจกุมเรื่องบางอย่างที่ทำให้หลวงจินดำสนใจ
มากเอาไว้ในมือ ไม่อย่างนั้นหลวงจินดำคงไม่ช่วยเขาถึงขนาดนี้

เพราะก่อนหน้านี้ จินเฉวียนเป็นนักพรตสายมาร ไม่ใช่
หลวงจินดำ...